

Kto je to dievča?

ALEXANDRA
POTTEROVÁ

Predstavte si,
že by ste mohli stretnúť
svoje mladšie ja...

Kto
je
to
dievča?

O autorke

Alexandra Potterová sa narodila v Bradforde vo Veľkej Británii. Žila v Austrálii a v USA, pracovala ako prispievateľka a redaktorka britských ženských časopisov. Teraz sa venuje iba písaniu, žije v Los Angeles. Napísala romány *Do You Come Here Often?*, *What's New, Pussycat?*, *Going La-La* a kritikou a čitateľmi ocenený román *Calling Romeo*.

Vo vydavateľstve NOXI už vyšlo Daj si pozor na želania.

ALEXANDRA POTTEROVÁ

Kto
je
to
dievča?

NONE

Alexandra Potter
WHO'S THAT GIRL?
(Hodder & Stoughton, An Hachette Livre UK company,
Great Britain 2009)

Copyright © 2009 by Alexandra Potter
Translation © 2012 by Andrej Kršák
Cover © 2012 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2012, 2013 (elektronická verzia) by NOXI, s. r. o.
Všetky práva vyhradené.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými postavami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

ISBN 978-80-8111-132-7

Alexandra Potterová
Kto je to dievča?

Z anglického originálu Who is that Girl?
Preložil Andrej Kršák
Redigovala Katarína Olejárová
Obálku upravila Viera Fabianová
Vydalo vydavateľstvo NOXI, s.r.o., v Bratislave v roku 2013
ako svoju 46. publikáciu v elektronickej podobe

ISBN 978-80-8111-132-7

www.noxi.sk

Pre Beatrice

Pod'akovanie

Veľké, veľké ďakujem patrí tak ako vždy mojej skvelej agentke Stephanii Cabotovej a každému v agentúre The Gernert v New Yorku, mojej fantastickej editorke Säre Kinsellovej a rovnako fantastickej Isobele Akenheadovej a vlastne každému, kto tak tvrdo pracoval v zákulisí vydavateľstva Hodder.

Mojim rodičom – rada by som sa vyhla prejavu plnému slz ako na odovzdávaní Oscarov, ale nedokážem sa vám dostatočne poďakovať za vašu neustálu podporu a lásku počas všetkých tých rokov. Úprimne, toto všetko by som bez vás naozaj nedokázala. Tiež mojej sestre, poviem len, ďakujem ti, Kel, za všetko. (Musím byť stručná, inak zaplním more strán...)

Tiež by som chcela využiť túto príležitosť a spomenúť môjho drahého priateľa Mishkyho, ktorého nevidám tak často, ako by som rada, ale ktorý tu bol vždy pre mňa na druhom konci telefónu s milým slovom a povzbudzoval ma.

Obrovské ďakujem tiež patrí Dane, kolegyni spisovateľke a druhej priateľke, ktorej sa podarilo udržať ma pri zdravom rozume, keď som medzi rokmi 1997 a 2007 ako dvadsaťjeden až tridsaťjedenročná neustále lietala hore-dole. Verte mi, cestovanie v čase nie je jednoduché – ak červie diery naozaj existujú – bolo niekoľko momentov, keď som sa do jednej z nich chcela hodiť...

Ďakujem aj Saarovi za všetky tie hodiny strávené brainstormingom, za každú šálku čaju, keď som mala spisovateľský blok, a ktorý sa ani raz nesťažoval, že má jedálenský stôl väčšinu roka

pokrytý kalendármi, indexovými kartami a rôznymi poznámkami...

A, samozrejme, veľké a vrúcne objatie mojej múze Barneymu.

Časť obdobia, keď som pracovala na tejto knihe, som strávila v Anglicku, a týmto chcem zvlášť poďakovať Tricii a Matthewovi, úžasným priateľom, za ich veľkorysú pohostinnosť a láskavé povolenie písať túto knihu v ich milom domčeku vo Wimbledone, ktorý skvele dopĺňal rozkošný pán George. Ďakujem vám všetkým!

A nakoniec, ak by mi bolo niekedy umožnené stretnúť moje dvadsaťjedenročné ja, povedala by som mu, že v živote stretne niekoľko úžasných priateľov a jeden z nich sa bude volať Beatrice. Ďakujem ti, Bea, za tvoje neprestávajúce priateľstvo, bezhraničný entuziazmus a za tvoje znalosti človeka zasväteného do tajov sveta PR. A za to, že ma rozosmievaš. A často. Táto kniha je venovaná tebe.

20. august 1997

Milý denníček,

zobudila som sa so strašnou opicou. Minulú noc sme sa s Nessy vybrali do toho nového podniku Wellington. Tak sme sa nasmiali! Skôr než sme šli von, vypili sme fľašu šumivého vína Cava, keďže sme si každá mohli dovoliť len jeden drink. Videla som Billiho Romaniho, toho muzikanta. Bože, je taký neskutočný, ale ani len netuší, že existujem...

Stále som zbláznená do mojej novej práce v časopise, ľudia sú skutočne cool a veľa som sa naučila. Ďalšia zastávka - Vogue! No, môžem snívaj... Zavolala som z práce otcovi a zažalala mu všetko najlepšie k narodeninám - veľmi sa mu páčila narodeninová pohľadnica a darček. Na ďalší víkend som si naplánovala, že rodičov pôjdem pozrieť domov. Chýbajú mi!

Znova je neskutočné teplo. Cez obed sme sa s Nessie sľnili v parku a vylepšovali naše opálenie. Nedokázala prestať rozprávať o svojom novom priateľovi. Zatiaľ sa stretli len niekoľkokrát, ale ona je už žialene zamilovaná!

No, každopádne, musím sa ísť pripraviť. Dnes idem na večierok a oblečiem si novú minisukničku od Miss Selfridge. Neviem sa dočkať - určite tam bude dobrá zábava.

iCAL

20. august 2007

- 06.00 Vstávam.
- 06.15 Osobný tréner.
- 07.30 Skontrolovať emaily.
- 08.00 Odchod do kancelárie. Po ceste vybaviť a odpovedať hovory.
- 09.00 Príchod do kancelárie. Sledovať správy v novinách.
- 10.00 Napísať emaily a porozprávať sa s Beou.
- 11.00 Príprava na zajtrajšie stretnutie s Larrym Goldsteinom.
- 12.30 Pracovný obed s novinármi z *Daily Standard* a spol.
- 15.00 Napísať vyhlásenie pre tlač.
- 16.00 Skontaktovať Johnyho Birda, kaderníka z West Endu, s novým editorom magazínu *Cuts* ohľadom citácií a interview o jeho novom rade šampónov.
- 17.00 Napísať to vyhlásenie pre tlač!
- 18.00 Venovať sa prihláške na udeľovanie cien Cloud Nine.
- 19.00 Večera s Milesom.
- 22.00 Prezrieť si program na ďalší deň a pripraviť sa.
- 23.00 Prečítať si kapitolu z *Jednoduchá cesta k sebapoznaniu*.
- 24.00 Ísť spať.

Kapitola prvá

Šššššš-šššššš-šššššš.

Ach, aká dokonalá blaženosť. Počúvať vlny zľahka sa valiace na opustenú pláž – šššš – ich biele spenené vrcholy pohladia prázdny a opustený pruh piesku, a potom sa stiahnu naspäť do mora. Ššššš. Valia sa tam a späť. Je to ako tá najkrajšia uspávanka. Uvoľňujúce. Upokojujúce. Chlácholivé. Unášajú moju myseľ. Moje telo sa vznáša. Nachádzam sa na dokonale pokojnom mieste plnom absolútnej pohody –

PÍÍP – PÍÍP – PÍP – PÍÍP!

Brrr. Nie, nenachádzam sa. Som v mojom byte v Londýne, je pondelok ráno a ja som vytrhnutá z náruče spánku prenikavým zvukom budíka.

S bijúcim srdcom a splašene pobehujúcou myslou sa prevalím na posteli, opatrne nadvihnem očné masku a neochotne sa pozriem, koľko je hodín: 06.00. Môj žalúdok sa zamrví. Bože, to už je čas? Pred prácou mám naplánované stretnutie s osobným trénerom. Musím sa pokúsiť vstať.

PÍÍÍÍÍP.

Ako teraz.

Udriem po tlačidlo na budíku a zhodím zo seba prikrývky. Práve som ich kúpila. Sú vyrobené z čistej organickej nebielenej bavlny, o ktorej ma predavačka u Johna Lewisa uistila, že sa mi naisto uľaví od mojich alergií. Trpím tonami alergií, čo je pre mňa i trocha zahanbujúce, pretože potom zniem ako jedna z tých vymodených, otravných typov, ktoré nosia Crocsy a myslia si, že je cool mať intoleranciu na pšenicu, ale ja *naozaj* mám

alergie. Skutočne. Každopádne som si pomyslela, že dám prikrývkam šancu. Nie som si však istá, či mi pomáhajú, pretože keď si pomyslím, koľko som za ne zaplatila, oči mi zalejú slzy.

Budík je teraz ticho, ale na moment nedokážem v sebe prebudiť dostatok energie, aby som sa vôbec pohla. Nohy a ruky mám rozťahnuté, ležím na matraci ako hviezdica, očná maska stále na tvári a môj zvlhčovač vypúšťa malé obláčiky pary. Audiosystém naďalej hrá niekde v rohu. Je nastavený na Uvoľňujúcu uspávanku oceánu, čo mi pomáha k pokojnému spánku. Nie je to len preto, že trpím tonami alergií, ale tiež mám problém so zaspávaním. Jednoducho strašné. Pripadá mi ťažké, len tak jednoducho vypnúť. Len čo zavriem oči, všetky tie otravné starosti mi začnú pobeť dookola v hlave ako milióny mravcov.

Raz som sa ich pokúšala spočítať, ako vám vravia, aby ste to robili s ovečkami, ale malo to celkom opačný účinok. Namiesto toho, aby som zaspala, som sa s pocitmi strachu úplne prebrala a nakoniec som zostala celú noc hore a pozerala v televízii programy o zlyhaniach v kozmetickej chirurgii. Nielenže som bola na druhý deň neskutočne vyčerpaná, ale dokonca mám teraz aj podivné nočné mory o omladení vagíny. (Verte mi, naozaj existuje taká vec ako nadmerné množstvo informácií.) Takže to bolo poslednýkrát, čo som niečo *takéto* vyskúšala.

Hovorím si, že by mi mohlo pomôcť, ak by som si dopriala v noci viac než päť hodín spánku. Bola približne jedna hodina po polnoci, keď som dočítala kapitolu z mojej novej knihy *Jednoduchá cesta k sebapoznaniu* a zhasla svetlo. Ale všetky úspešné ženy prežívajú takmer bez spánku, alebo nie? Margaret Thatcherová riadila krajinu len so štyrmi hodinami spánku a často čítam o Madonne, ako vstáva o štvrtej hodine ráno, aby si zacvičila ashtanga jogu.

Zívnem si. Možno si len pre tentoraz doprajem ešte ďalších päť minút v posteli. Myslím, že krátkych päť minút mi neublíži, že?

Len čo sa zviniem späť do embryonálnej polohy, už zacítim bodnutie obáv. Vlastne, keď nad tým rozmyšľam, tak dve minútky budú asi stačiť. Mám pred sebou náročný týždeň. Zajtra mám stretnutie s novým potenciálnym klientom – Larrym Gold-

steinom, prominentným kozmetickým zubárom, ktorý robí všetky veľké hollywoodske hviezdy a otvára svoj prvý vlajkový obchod priamo tu v Londýne. Hľadá PR firmu, ktorá mu to pomôže spustiť. *Moju*, dúfam.

Prebehne mnou záchvev hrdosti. Stále nedokážem celkom uveriť tomu, že mám svoju vlastnú spoločnosť – Merryweather PR – ktorá je podľa nedávnej zmienky v biznis prílohe v *Daily Telegraphe* „PR spoločnosťou na štýl londýnskeho butiku“. Špecializuje sa na zdravie a krásu, pred tromi rokmi ju založila Charlotte Merryweatherová (to som ja!), PR expertka a skúsená novinárka, ktorá sa hrdí tým, že má ku každému klientovi individuálny a osobný prístup.“

To mi pripomína – musím si to ešte overiť, či pán Goldstein nemá nejaké osobitné požiadavky na stravu. Bolo to len minulý týždeň, čo som spravila rezerváciu pre klienta v tej novej módnjej sushi reštaurácii, kde sa musíte nahlásiť aspoň mesiac dopredu, aby ste dostali stôl (aby som ten stôl dostala, musela som uprosiť a podplatiť majiteľa reštaurácie príslubom oslnivej referencie vo všetkých pripravovaných tlačových správach), a to len preto, aby som zistila, že výkonná riaditeľka spoločnosti je tehotná a nemôže jesť surové ryby.

Môj záchvev hrdosti je však rýchlo zahnaný dobre známym bodnutím obáv.

V poriadku, kašľať na extra dve minútky v posteli. Jedna bude stačiť.

Ach, a nesmiem zabudnúť odpovedať na emaily od môjho osobného finančného poradcu. Mám teraz niečo cez tridsať rokov a musím myslieť aj na úspory a penzijné fondy. Ako sa zdá, moje akcie v South-East Asia vyzerajú zdravo, ale penzii sa zas až tak dobre nedarí. Všetky tie fascinujúce veci... keby som mala aspoň nejaké poňatie, o čom to vlastne rozprávať.

Päťdesiatpäť sekúnd.

To je vlastne dôvod, prečo si chcem objednať pár kníh z Amazonu, nazvaných ako *Investovanie pre ľudí, ktorí si donedávna mysleli, že Dow Jones je tenorista z Walesu* a podobne.

Päťdesiat sekúnd.

Miles, môj priateľ, vraví, že je naozaj dôležité plánovať si veci do budúcnosti. Je developer a vždy rád rozpráva o bezpečnosti a investíciách. V skutočnosti, minulý týždeň, zatiaľ čo sme len tak poľihovali v posteli, som počas konverzácie o investičných hypotékach uletela myslou a predstavovala som si, ako sa bozkávam s Jakeom Gyllenhaalom. Vlastne, už som to kedysi dávno aj urobila...

Štyridsaťpäť sekúnd.

To je však normálne. Každý vo vzťahu fantazíruje. Viem to, pretože som to čítala v jednej z mojich vševediacich príručiek. Sme spolu už osemnásť mesiacov a máme skvelý vzťah. Okej, sex nie je vždy dych vyrážajúci, ale to predsa nie je všetko, že? Keď som bola mladšia, bolo to pre mňa skutočne dôležité, ale dnes mám oveľa viac podnetov na premýšľanie.

Štyridsať sekúnd.

Ako čistiareň. Nesmiem zabudnúť vyzdvihnúť si veci z čistiarne.

Tridsaťpäť sekúnd.

A musím nakúpiť nejaké jedlo. Nakupujem v tom naozaj skvelom biosupermarkete, kde som raz videla Gwyneth Paltrowovú pri zemiakoch nazvaných Kráľ Edward. Nanešťastie je veľmi drahý – banány tam stoja skoro dve a pol libry alebo tak nejak – ale ja sa skutočne snažím konzumovať zdravú, vyváženú a prírodnú stravu. Tento týždeň som však bola celkom vyčadená, a tak nemám v chladničke skoro nič.

Vlastne je to malá lož. Mám tam hromadu špinavej, pokazenej zeleniny. Toto je asi jediný problém, keď kupujete biopotraviny. Naozaj sa rýchlo kazia, keďže nie sú napchaté konzervantmi a éčkami. V skutočnosti, popravde povedané, zvyčajne skončím pritom, že ich vyhodím a idem sa najesť von.

Tridsať sekúnd.

To mi pripomína – sľúbila som Milesovi, že mu dnes uvarím večeru. No, „uvarím“ je taký drobný eufemizmus. Vo všeobecnosti v mojom prípade skôr platí, že vyberiem z vrecka predmytú biožeruchu a napchám lístky do hríbového rizota z reštauračnej ponuky v supermarkete. Som vášnivou fanúšičkou takýchto ponúk. V poriadku, sú troška drahšie, ale *naozaj* za to stoja.

Chcem tým povedať, už ste niekedy robili rizoto? Trvá to *veky*. Doslova sú to hodiny. Všetko to prplanie sa s miešaním zeleniny každých päť minút, až kým vás nezačne šialene bolieť zápästie a pritom sa opijete z neustáleho ochutnávania bieleho vína, ktoré bolo pôvodne určené do rizota. (Musíte predsa *niečo* robiť, kým ho miešate – je to nepredstaviteľne nudné.) Potom, aby to bolo ešte horšie, sa to vždy ukáže ako úplne bez chuti a hrudkovité a vy strávite týždne jeho pojedaním, pretože je to ako magická kaša a to, čo na začiatku vyzeralo ako dve plné šálky ryže Arborio, by teraz mohlo nakrmiť armádu.

Moja myseľ sa ženie vpred ako zvyčajne rýchlosťou sto kilometrov za hodinu. Pretočím sa na posteli a pritiskem si vankúš na hrud'

Dvadsaťpäť sekúnd.

Keď tak nad tým rozmýšľam, nemám čas ísť si nakúpiť jedlo. Miesto toho budeme musieť jesť znova vonku. Ale to je v poriadku. Je to dobré ospravedlnenie, prečo vyskúšať ten nový bar s kuchynou v mojom susedstve. Otvorili ho len pred pár týždňami a zomieram od túžby pozrieť sa tam.

Dvadsať sekúnd.

Och, bože, teraz som si spomenula: dnes má môj otec narodeniny.

Srdce mi spadne až niekam do žalúdka. Mama mi nechala minulý týždeň tri odkazy na odkazovači, aby mi to pripomenula, a ja som aj tak zabudla. Otec bude rozrušený, ak nedostane poštou pohľadnicu k narodeninám. Minulý rok som mu poslala elektronickú pohľadnicu, keďže v práci to bolo šialené ako zvyčajne, a keď som mu potom zavolala, jeho hlas v telefóne bol celkom znechutený a k telefónu musela prísť moja mama, aby to nejako zachránila veselou konverzáciou o novej prístavbe v susedstve.

Pätnásť sekúnd.

Zovrie mi žalúdok. Okej, Charlotte, nestresuj. Skončíš so smiešnou hrboľatou vyrážkou na hrudi, budeš musieť nosiť roláky celý týždeň a budeš v nich vyzeráť ako Diane Keatonová vo filme *Lepšie neskoro ako nikdy*. Zavolám Interfloru a zariadim to expresnou donáškou. No a čo, že je muž. Každý má predsa

rád kvety, či nie? Len si zažiadam o mužské farby alebo podobne.

Desať sekúnd.

Majú kvety v námorníckej modrej?

Päť sekúnd.

Správne, to je ono. Čas vypršal.

Vzopriem sa na lakťoch a vyberiem si z úst chránič zubov. Podľa môjho zubára škripem zubami. Vraví, že ak ho nebudem nosiť, nakoniec skončím so zubami obrúsenými na malé kýpte a budem vyzeráť ako Shane McGowan z kapely Pogues.

Teda, nepovedal, že budem vyzeráť presne ako Shane McGowan, ale to len preto, lebo nevie, kto je to Shane McGowan alebo Pogues. Mimochodom, to je vedľajšie. Aj tak som si chránič dala vyrobiť a stál viac než tisíc libier. Vanessa, moja najlepšia priateľka, si myslela, že som zošalela. Vraví, že by som mala míňať peniaze na dovolenku, lebo naozaj potrebujem relax.

Úprimne, milujem Vanessu, ale je to ona, kto je tu šialený. *Dovolenka?* Akoby som mala čas na dovolenku. Robím kopec vecí, aby som sa zrelaxovala. Napríklad cvičím pilates. Vlastne, *cvičím* je možno aj trochu silné slovo – skúsila som to raz a zaspala som počas cvičenia na žinenke – som však pevne *rozhodnutá* robiť to pravidelne. A taktiež si doprajem kúpele pri vonných sviečkach, s levanduľovým olejom a pohárom správne vychladeného Sauvignonu Blanc. Popravde, už som si takýto kúpeľ dlhší čas nedopriala, v skutočnosti v týchto dňoch lietam skôr do sprchy a von spolu so žiletkami Bic, ale aj tak. *Plus* mám dokonca aj relaxačné cédečko Paula McKennu, ktoré mi poslala moja mama. Niekde. Bude asi zastrčené v niektorej zásuvke.

Určite si ho však vypočujem, ak si nájdem aspoň minútku času...

Okej, nechcem zájsť tak ďaleko a tvrdiť o sebe, že som *zrelaxovaná*, ale kto v dnešnej dobe je? Riadim spoločnosť. Mám hypotéku a more zodpovednosti a vrásky okolo očí, o ktoré sa starám. Chcem tým povedať, že už viac nemám dvadsaťjeden rokov.

Vďakabohu.

Vtedy som žila v podnájme, pracovala na mieste bez šance na postup a stále som bola bez peňazí. Teraz viem svoju vlastnú

PR spoločnosť, mám nádherný byt v zelenej časti západného Londýna a nový kabriolet Volkswagen Beetle. Stravujem sa v reštauráciách a môžem si dovoliť nakupovať šaty v značkových obchodoch a chodiť na luxusné dovolenky.

Samozrejme, že to nerobím, lebo na to nikdy nemám čas.

A dokonca mám aj svojho osobného trénera.

Keď už o tom hovorím... Pomaly sa vysúkam z postele, vymením svoje teplé vlnené pyžamo za úbor na posilňovanie a ponáhľam sa k oknu. Otočím žalúzie a rozťahnem závesy. Vonku je ešte stále trochu tma a na moment sa pozastavím a hľadím na tichú, spiacu ulicu.

Mám tridsaťjeden rokov a vediem život, o akom som vždy snívala.

Moje myšlienky preruší zazvonenie zvončeka pri dverách a ja sa odvrátim od okna.

„Už idem,“ nahlas zakričím a vytierajúc si posledné zvyšky spánku z mojich napuchnutých očí, ponáhľam sa ku dverám.

Kapitola druhá

Asi o hodinu neskôr potom, ako som pobehovala po parku a urobila asi milión výskokov s rozpaženými rukami, ma Richard, môj osobný tréner, pomalým behom smeruje späť k môjmu bytu. Richard kedysi slúžil v teritoriálnej armáde a miluje, keď mi môže dať poriadne zabrať a tlačiť do mňa, čo sa len dá.

Nanešťastie, „tlačiť do mňa“ neznamená, že sedím na hojdačke vo vzdušných šatách a svištím si hore-dolu, ale že mám tvár pritlačenú na asfalt, zúfalo sa pokúšam nadýchnuť, zatiaľ čo on na mňa šteká, aby som urobila ďalších päťdesiat kľukov.

„Okej, Charlotte, čo keby sme si posledných sto metrov dali šprintom, hm?“

Verte mi, mám desiatky dôvodov, prečo by sme nemali, ale Richard sa už aj preženie okolo mňa vo svojich stodeväťdesiatich centimetroch dokonalých svalov obtiahnutých v čiernej bežeckej vestičke a miniatúrnych čiernych trenírkach. Pevnejšie zovriem závažia v rukách a potácam sa za jeho miznúcou postavou, ktorá mohutnými skokmi svižne šprintuje po chodníku.

„No tak, neulievaj sa. Poriadne naplň tie pľúca. Zdvíhaj kolena. *Hop, hop, hop, hop.*“

Prisahám, že Richard má tie najväčšie svaly na lýtkach, aké som kedy videla. Očividne, keď slúžil v teritoriálnej armáde, za behol stovky kilometrov s plnou poľnou na chrbte, ktorá dozaista vážila viac než ja. Táto myšlienka ma vždy upokojí – len pre prípad, že by som jedného dňa skolabovala a musel by ma odniesť domov alebo niečo podobné.

Konečne ho dobehnem pred dvermi môjho bytu.

„Vidíme sa v rovnakom čase v stredu.“ Stále poklusávajúc na jednom mieste ma Richard srdečne ťlape po chrbte, čím ma skoro zrazí na kolená.

„V rovnaký čas v stredu,“ radostne odpovedám a veselo sa usmievajúc otváram predné dvere.

„Nezabudni si ešte ponáťahovať svaly,“ zvolá, chytí si lakty a bez námahy si poriadne začne naťahovať ruky za hlavou.

„Nezabudnem.“ Celá žiarim a bezstarostne mu zamávam, skôr než zmiznem vnútri. Kde sa zrútim na koberec v hale.

Takto to robím trikrát do týždňa. Keď som bola mladšia, bývala som riadny lenivec, ale teraz som staršia a múdrejšia a viem, že je naozaj dôležité udržiavať sa fit. Hoci práve teraz fit nie je *presne* to slovo, ktorým by som popísala to, ako sa práve cítim. Zvolila by som niečo jemne odlišné. Niečo ako *vyčerpaná* alebo *v agónii*.

S potom stekajúcim dolu tvárou ležím voľne pohodená na podlahe ako silueta nakreslená kriedou na mieste činu a sústredene sa snažím polapiť dych.

Samozrejme, že sú rána, kedy by som najradšej zostala ležať v posteli, ale tiež milujem pocit, keď sa dokážem navliecť do mojich riflí. Navyše, ako vraví Richard, kardio je nevyhnutné na udržanie si zdravého srdca. Odpočívam s rukami zloženými v ochrannom geste na srdci. Bije mi v hrudi tak bláznivo, až sa mi zdá, že exploduje.

Nie, to neurobí. Myslím, že srdcia *len tak* neexplodujú, či áno?

Dám si dole srdcový monitor a pozriem na digitálny displej. Bože, to je neskutočne veľa úderov za minútu. Pocítim bodnutie úzkosti. A som naozaj celkom bez dychu.

Vybavia sa mi scény z *Pohotovosti* – viete tie, keď pacient leží na vozíku a sympatický doktor kričí „Môžeme!“ zatiaľ čo schytí defibrilátor a zasadí dva masívne elektrické výboje do jeho hrude.

Moja úzkosť začína naberať na obrátkach. Môj ty bože, snáď *naozaj* nedostanem infarkt. A práve v deň, keď má môj otec narodeniny! V hrôze si zovriem hrud'. Ak zomriem, už ich nikdy nebude schopný oslavovať znova. Namiesto toho, aby ich strávil

v bare s priateľmi, ich bude tráviť kľačiac na mojom hrobe, oplakávajú stratu svojej jedinej dcéry.

Charlotte, prestaň! Musíš sa vzchopiť. Nebuď smiešna. Samozrejme, že *máš mat'* zvýšený tep, to je *celá* idea. Práve si docvičila. A cvičenie je pre teba dobré. Ako sa zdvíham z koberca v hale, zachytím svoj odraz v zrkadle. Moja tvár je pokrytá fialovými škvrnami, mám krvou podliate oči a vlasy prilepené od potu na hlavu do tvaru nejakej prilby.

Och.

No, každopádne, nemôžem tu takto stáť celý deň, musím sa pripraviť do práce. Automaticky skontrolujem čas na hodinách na stolíku v hale. Mám doma množstvo hodín. Vanessa si ma vždy doberá a nazýva môj byt Švajčiarskom, ale akokoľvek veľmi sa snažím, vždy sa mi zdá, že meškám. Je to preto, lebo mám naozaj nabitý program. Nemám čas len tak vypnúť, ako sama vraví.

Cestou do kúpeľne si vyzlečiem prepotený cvičebný úbor a vpadnem do sprchy. To neznamená, že nikdy nevypnem. Samozrejme, že áno. Napríklad, kedykoľvek sa v mojom diári objaví voľné okno, vždy si naplánujem nejaký relax. Problém je, že nikdy nemám voľné okno...

Okej. Mejkap? Perfektný, no „prirodzený“. *Skontrolovať.*

Vlasy? Rovné, na koncoch zatočené. *Skontrolovať.*

Outfit? Stojím v šatníku pred zrkadlami, pokrývajúcimi celú stenu, kritickým pohľadom prebehnem moju úzku čiernu sukňu a nazberanú blúzku. Musí to byť profesionálne, ale súčasne veselé. Aj na ulicu aj šik. Svieže ale aj – aké je to slovo? – uhladené. Zamračím sa na svoje nohy a vkĺznem do iného páru dizajnerských lodičiek. Oveľa lepšie. *Skontrolovať.*

Prebehnem pohľadom zvyčajný zoznam vecí, skôr než idem do práce, vyletím zo spálne a začnem pobehovať po byte zbierajúc svoje veci.

Laptop? Nikdy nikam nejdem bez môjho iBooku. Dokonca ani na záchod. Nikdy totiž neviete, kedy budete potrebovať niečo vyhľadať na Googli. Zaklapnem ho, zoberiem zo stola a strčím pod ruku. *Skontrolovať.*